

През изминалите дни случаят придоби по-голямо значение от това, че поредният кадърен директор на поредното „предприятие“ е несправедливо уволнен. В този случай подкрепата към Директора на НИИКН, арх. Кандулкова за мен означава:

- **Подкрепа към един годин човек, който беше грозно употребен и изхвърлен.**

Забележете, тук не говоря нито за професионализма, нито за научните постижения на арх. Кандулкова, а за това, че тя е от „добрите“, че се зае да променя визията за института, наследена от Угринов, че постави авторитета си на преподавател и привлече млади хора зад нея - в името на каузата и въпреки обидните условия в които работят и в крайна сметка , че тя носи каузата на опазването и работи за нея.

- **Подкрепа към служителите на НИИКН, застанали зад арх. Кандулкова.**

Колкото и рядко да изказвам положителното си мнение за НИИКН като институция, доблестното поведение на колектива му в случая и директното им противопоставяне на „принципала“ Министерство на Културата рязко контрастира с държането на усложливите парвенюта като арх. Косъо Пеев, отдавна е поставил бизнеса над принципите си.

- **Подкрепа към многото млади хора, за които този безпринципен акт е поредната причина за напускане на блатото**

Както написах по-горе, това е лично. Аз съм един от тези млади хора. Аз съм на 28 години. Нашето поколение не е виждало случай, в който гражданското ни общество, съсловните ни организации, камари, съюзи и т.н. обединено да показват своята позиция. Всеки изпадна в клишетото, че неговото мнение вече няма значение. И ако по коледните празници очакват внуците, децата и приятелите си да се приберат отнякъде, където живеят по-добре в рамките на нормално общество, помнете, че отчасти и вашето мълчание е виновно за това те да не са при вас. То – мълчанието Ви – ще изгони и мен, и още много други след мен.

Всеки сам избира каузите за които да се бори, но мисля че тези трите залужават повече от едно вдигане на ръка на едно събрание. Мисля, че този път (а и всеки следващ път), трябва да дадем гласност и да покажем протеста си по възможно най-шумния начин.

Всеки от нас може да направи промяната – покажете недоволството си публично – изпратете писмо с вашето мнение на всички инстанции. Изпратете го и като коледна картичка на вашите приятели с молба за съдействие. Навярно няма да има смисъл и Министерството на Културата ще продължи да е министерство без култура. Но се надявам в далечната чужда страна да се утешавам с това, че съм опитал.

С пожелания за Светли Коледни и Новогодишни празници,

Арх. Годор Михайлов